

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 listopada 2020 r. w sprawie R 1686/2020-4

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- nakazanie EUIPO zarejestrowania dla należącego do skarżącej unijnego znaku towarowego nr 15 465 719 Muresko starszeństwa krajowych znaków towarowych PL nr 108 756 (dzień zgłoszenia: 4 kwietnia 1996 r.) i DE nr 981 144 (dzień zgłoszenia: 24 lutego 1978 r.);
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 39 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 40 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 26 stycznia 2021 r. – QD / Parlament

(Sprawa T-41/21)

(2021/C 88/51)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: QD (przedstawiciel: M. Merola, avvocato)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie całkowitej nieważności decyzji kwestorów Parlamentu Europejskiego z dnia 11 listopada 2020 r., notyfikowanej stronie skarżącej w dniu 16 listopada 2020 r., ostatecznie utrzymującej w mocy decyzję sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2020 r., która z kolei potwierdza komunikat z dnia 11 czerwca 2019 r. wydany przez przewodniczącego Wydziału Wynagrodzeń i Praw Socjalnych Posłów do Parlamentu Europejskiego, dotyczący ustalenia świadczeń emerytalnych strony skarżącej;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca w niniejszej sprawie wnosi na podstawie art. 263 akapit 4 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej o stwierdzenie nieważności decyzji kwestorów Parlamentu Europejskiego z dnia 11 listopada 2020 r., notyfikowanej stronie skarżącej w dniu 16 listopada 2020 r., ostatecznie utrzymującej w mocy decyzję sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2020 r., która z kolei potwierdziła komunikat z dnia 11 czerwca 2019 r. wydany przez przewodniczącego Wydziału Wynagrodzeń i Praw Socjalnych Posłów do Parlamentu Europejskiego, dotyczący ustalenia świadczeń emerytalnych strony skarżącej w następstwie wydania uchwały nr 14/2018 prezydium włoskiej Izby Deputowanych

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. W zarzutu pierwszego strona skarżąca podnosi oczywiste naruszenie ogólnych zasad prawa Unii, w szczególności zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, zasady pewności prawa, ochrony własności, zasady proporcjonalności i zasady równości. Ponadto strona skarżąca wskazuje na oczywistą nieracjonalność komunikatu potwierdzonego ostatecznie przez zaskarżoną decyzję, który jakoby transponuje na grunt europejski nowe uregulowanie włoskiej Izby Deputowanych bez przedstawienia żadnego racjonalnego uzasadnienia.

2. W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca podnosi błędne zastosowanie art. 75 przepisów wykonawczych do statutu posła. Zdaniem strony skarżącej przepis ten należy w istocie do przepisów przejściowych, które z definicji są normami zamykającymi wygasły system, mającymi na celu ochronę sytuacji prawnych regulowanych przez poprzednie przepisy.
3. W ramach zarzutu trzeciego strona skarżąca podnosi różne uchybienia formalne, dotyczące w szczególności wskazania prawidłowej podstawy prawnej komunikatu potwierdzonego ostatecznie przez zaskarżoną decyzję, uprawnień przewodniczącego wydziału, który wydał akt oraz braku uzasadnienia. Zdaniem strony skarżącej komunikat opiera się bowiem na przepisie obecnie uchylonym, a ponieważ został zakwalifikowany jako nadzwyczajny środek administracyjny, powinien być zostać przyjęty przez Prezydium Parlamentu Europejskiego. Ponadto komunikat potwierdzony ostatecznie przez zaskarżoną decyzję nie zawiera uzasadnienia ani nie ma w nim odesłania do aktu mogącego je zawierać.

Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2021 r. – Ciano Trading & Services CT & S i in. / Komisja

(Sprawa T-45/21)

(2021/C 88/52)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ciano Trading & Services CT & S SpA (Fiumicino, Włochy), Silvia Brizio (Venaria Reale, Włochy), Laurence André (Grivegnée, Belgia), Lidia Pacitti (Neder-over-Heembeek, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci S. Van Besien i D. Gillet)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności niniejszej skargi o stwierdzenie nieważności;
- stwierdzenie zasadności niniejszej skargi o stwierdzenie nieważności i, w konsekwencji, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 listopada 2020 r. w sprawie unieważnienia postępowania przetargowego nr OIB/2019/CPN/039, zatytułowanego „Zrównoważona odbudowa dla Komisji Europejskiej w Brukseli i w jej okolicach”, skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań. Skarżący podnoszą, że przed przyjęciem zaskarżonej decyzji Komisja udzieliła im precyzyjnych zapewnień, zgodnie z którymi, po pierwsze, nowa umowa koncesji obejmująca wszystkie partie A, B i C zostanie zawarta w styczniu 2021 r. w ramach procedury zamówienia publicznego nr OIB/2019/CPN/0039, po drugie, umowa koncesji, dotycząca usług objętych partiami A i C, faktycznie świadczonych przez skarżących, zostanie – w wypadku opóźnienia udzielenia procedury zamówienia publicznego nr OIB/2019/CPN/0039 – przedłużona do chwili wyboru przez Komisję nowego usługodawcy mającego wykonać wspomniane usługi, i po trzecie, pracownicy przydzieleni do świadczenia usług objętych partiami A i C zostaną przeniesieni do nowego usługodawcy zgodnie z postanowieniami układu zbiorowego pracy nr 32a.

Takie precyzyjne zapewnienia, udzielone zaledwie kilka dni przed przesłaniem do Ciano zaskarżonej decyzji, wzbudziły u osób zarządzających skarżącymi uzasadnione oczekiwania, że pracownicy przydzieleni do świadczenia usług objętych partiami A i C zostaną, w każdym wypadku, przeniesieni do nowego usługodawcy.

Przyjmując zaś zaskarżoną decyzję, w której po prostu unieważniono procedurę zamówienia publicznego nr OIB/2019/CPN/0039, bez przedłużenia umowy koncesji dotyczącej partii A i C, Komisja uniemożliwiła przeniesienie tych pracowników – ponieważ żaden nowy usługodawca nie zostanie wybrany w najbliższym czasie – co jest całkowicie sprzeczne z udzielonymi przez nią zapewnieniami.